Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1893. 42de Aargang.

Præstedømmet og Arveretten dertil.

Foredrag af Ældste B. H. Roberts, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Utah, den 23de Februar 1892.

(Sluttet fra Side 199.)

Der er et andet Skriftsted i Pagtens Bog, som Josephiterne støtte sig til i deres Paastand med Hensyn til den unge Josephs Rettighed til at præsidere over Kirken; men de anvende det paa en fejlagtig Maade. Jeg vil først læse Skriftstedet saaledes, som det er anført i et Skrift, udgivet af Josephiterne under Titelen »The Successor« (Efterfølgeren):

„Derfor, saa siger Herren til Dig*) [Martyren Joseph], hos hvem Præstedømmet er vedblevet fra Dine Fædre, thi I ere retmæssige Arvinger efter Kjødet, og have været skjulte fra Verden med Kristo i Gud; og Dit Liv og Præstedømmet er vedblevet og skal vedblive ved Dig og Dine Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse, som ere talede ved de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse."

I maa forstaa, at Citatet, saaledes som Josephiterne anvende det, bliver forklaret alene ved at tage Hensyn til Joseph Smith, men Aabenbaringen gaves ikke ene og alene til Joseph Smith, men ogsaa til flere andre af Herrens Tjenere. Jeg skal læse første Paragraf af denne Aabenbaring:

„Sandelig, saaledes siger Herren til Eder, mine Tjenere, angaaende Lignelsen om Hveden og Klinten."

Efter Herrens Forklaring om denne Lignelse komme vi til Paragrafen, som Josephiterne i forvrænget Skikkelse have anvendt. Den lyder saaledes: „Derfor, saa siger Herren til Eder, hos hvem Præstedømmet er vedblevet fra Eders Fædre, thi I ere retmæssige Arvinger efter Kjødet, og have været skjulte fra

*) I det engelske Sprog bruges you (Du, Dig, De, Dem, I, Eder), your og yours (Din, Dit, Deres, Eders) i Tiltalemaade baade i Enkelttal og i Flertal, saa at Meningen maa ses af Sammenhængen, hvilken i dette Tilfælde maa søges i det første Vers af denne Aabenbaring, nemlig i Begyndelsessætningen: „Sandelig, saaledes siger Herren til Eder, mine Tjenere," o. s. v. — Red.

Verden med Kristo i Gud, og Eders Liv og Præstedømmet er vedblevet og skal vedblive ved Eder og Eders Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse, som ere talede ved de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse."

Disse Herrens Ord hentyde til alle Israels Ældster, til hvem der taltes, da Aabenbaringen gaves, og der findes ikke nogen som helst Grund til, at Joseph Smiths Efterkommere skulle kunne gjøre Fordring paa specielle Rettigheder fremfor de andre Ældster, som Herren talte til ved denne Lejlighed. Det vilde være en Taabelighed; og det gaar altfor vidt, dersom man skal forklare Aabenbaringen paa den Maade, som Josephiterne ville forklare den; thi hvis den skulde forstaas saaledes — om Retten til at være Præsident over Kirken erholdes gjennem Slægtlinjen og gaar i Arv til den ældste Søn — hvorledes kan det da være, at samme Lov ikke gjælder for Joseph Smiths Fader saavel som for hans Efterkommere? Det vil sige, dersom man (for Argumentations Skyld) indrømmer, at Præstedømmet havde vedblevet gjennem Smiths Slægtlinje, og at de efter Kjødet vare lovmæssige Arvinger til Præstedømmet, og dersom man endvidere — for Argumentations Skyld — indrømmer, at Retten til at præsidere over Kirken tilfaldt den ældste Søn af denne kongelige Æt — dersom dette var Loven, da skulde Patriarken Joseph Smith, Profetens Fader, ikke een af hans yngre Sønner, have været Kirkens Præsident, efter ham hans ældste Søn Hyrum og efter ham hans mandlige Efterkommere; og Profeten Joseph vilde saaledes aldrig være bleven Kirkens Præsident. Derfor komme vi absolut til den Slutning, at Josephiternes Paastand er uholdbar som Følge af, at den beviser for Meget, og den Slutning, der maa drages af det af Josephiterne forfægtede Princip, vil paa det allertydeligste bevise Principets Urigtighed; thi dets Anvendelse fuldt ud vilde, i Stedet for at gavne, skade ham, hvis Sag de tale.

Min Opmærksomhed er bleven fæstet paa Følgende i Joseph Smiths Historie, som for stedse maa afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt der eksisterer nogen Arveret til det melkisedekske Præstedømme i Kraft af Slægtlinje.

Søndagen den 27de August 1843 sagde Profeten Joseph Smith: „Det melkisedekske Præstedømme har sin Myndighed fra den evige Gud, og det nedarves ikke fra Fader og Moder; og dette Præstedømme er evigt, ligesom Gud selv, og har hverken Begyndelse eller Ende." (Se Mill. Star, 22de Aarg., S. 55; Deseret News, 11te Febr. 1857.)

Endvidere: Josephiternes Fordringer ere stridende mod Præstedømmets Orden, som den er given i Aabenbaringerne. I ingen af de Aabenbaringer, som angaa de lykkelige Dage, i hvilke vi leve, kan man finde en Forudsigelse om, at Guds Værk skulde ophøre en Tid af seksten Aar; Kirken opløstes ikke ved Joseph Smiths Død.

Det er, siger jeg, stridende mod Præstedømmets Orden, som den findes i Herrens Aabenbarelser; og ikke alene dette beviser disse Fordringers Urigtighed, men den Fremgang, som altid de have gjort, der fulgte de Tolv Apostles Ledelse og det Præsidentskab, de ved Herrens Vejledning have organiseret, viser disse Fordringers fuldkomne Ubeføjethed. Har der siden Profetens Død været nogen Tilbagegang i dette Værk? Nej, tværtimod! Tiden efter har været en uafbrudt Fremgangsperiode. Siden Joseph Smiths Død

er Evangeliet blevet prædikt i Tyskland, Schweiz, Italien, Norge, Sverige, Danmark og Frankrig, ligeledes paa det stille Havs Øer — til dem af Josephs Hus, som ere bosatte der. Tusinder af Mennesker ere ved at adlyde Herrens Evangelium blevne indsamlede hertil fra disse forskjellige Lande, saaledes som forudsagt af Fortidens Profeter, „een af en Stad og to af en Slægt," og her i Zion givne Hyrder efter Herrens Hjerte, som Profeten Jeremias siger.

Og ligeledes er Kirken, siden den har faaet sit Hjem i disse Bjergenes Dale, ikke alene gaaet fremad med Hensyn til Forkyndelsen af Evangeliet, men den har haft mere Fremgang i Henseende til, hvad der rækker hinsides Sløret. Tre pragtfulde Templer ere blevne opbyggede i disse Dale, og et andet, i hvis Skygge vi ere samlede i Aften, er næsten færdigt, og i dette skal en endnu større Gjerning udføres end i de andre. Gaa til disse Templer, se deres Protokoller, og I ville blive forundrede over det Arbejde, der er udført for de Døde. Det overstiger, hvad der er gjort for de Levende.

Sig mig, om nogen af de Partier, der have forladt Kirken, har saadanne Resultater at pege paa, og som retfærdiggjøre deres Paastand om at være den sande Kirke. Nej, de have ikke, men den Kirke, hvis Medlemmer af Apostlene bleve førte hertil fra Nauvoo, har ikke standset her paa sine sejrrige Baner; den har — billedlig talt — gjenløst Ørkenen, og i disse Dale findes der nu paa en Strækning af flere hundrede Mil blomstrende Stæder og Byer. Dette Værk har den udført, og endnu synes der ingen Grænse at være for dens Fremadskriden.

Der har været en Tid, da Utahs Grænselinjer indesluttede alle indsamlede „Mormoner" og Alt, hvad der vedrørte os, men det er ikke saaledes i Dag. Vi have spredt os til de omkringliggende Stater og Territorier og der organiseret levende Grene af Kirken, ja endog grundfæstet stærke Zions Stave, og fra enhver af de Helliges Kolonier høres yderligere Raabet om mere Plads.

Kirkens Fremgang med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse, Tempelbygning, Udførelse af Ordinanser for de Døde, Grundlæggelse af Kolonier, — Ørkenlandets Opdyrkelse og Organisation af Kommuner viser paa det tydeligste Falskheden af deres Paastand, som sige, at Kirken, under de Tolv Apostle, som efter Joseph Smiths Død førte de Hellige fra Nauvoo, og under deres Efterfølgere som Kirkens Ledere, er faret vild.

Jeg vil nu forlade dette Emne, vel vidende, at det ikke har staaet i min Magt at fremstille det i sit fulde Lys. Men jeg beder Herren at lægge sin Velsignelse til dette mit Forsøg paa at gjøre godt, saa Eders Tro maa blive stærk. Jeg beder de Unge i Israel at give Agt paa Guds Præstedømmes Raad, og saaledes ære og respektere Herrens Tjenere, og jeg siger Eder i Guds Navn, at dersom I gjøre dette, ville I ikke mangle de Dyder og Karaktertræk, som forædle Menneskene og gjøre deres Sind modtagelige for den Helligaands Lys.

Efter Ældste Roberts' Bemærkninger talte

Præsident Wilford Woodruff.

Han sagde:

Jeg ved, at det er noget sent for mig at tale, da Tiden er fremskreden, men jeg ønsker at fængsle de Tilstedeværendes Opmærksomhed nogle Minuter.

Jeg ansaa mig for at være et Medlem af disse „Unge Mænds gjensidige Uddannelsesforeninger" og besluttede derfor at besøge Mødet og høre dette Foredrag. Jeg ønskede ikke at optage noget af den Tid, Broder Roberts skulde bruge. Han har holdt en udmærket Prædiken for os og sagt os Sandheden. Jeg ønsker med Hensyn til nogle faa Punkter vedrørende det af Broder Roberts omhandlede Emne at bære mit Vidnesbyrd til de unge Mænd i Israel.

Først ønsker jeg at sige nogle Ord angaaende Præstedømmet. Den almægtige Guds Præstedømme er en Virkelighed. Himmelens Gud har skabt og gjenløst denne Verden formedelst Præstedømmets Kraft; og Ingen har nogensinde været eller vil være i Stand til at udføre noget som helst Arbejde vedrørende Menneskenes Frelse uden ved Hjælp af det evige Præstedømme. Og hvor dette den almægtige Guds Præstedømme findes, viser ogsaa dets Kraft sig blandt Folket, uden Hensyn til, hvilken Generation de tilhøre, eller hvilken Tidsperiode de leve i. Og jeg vil sige, at der har aldrig været en „Tidsuddeling" eller Guds Husholdning paa Jorden vigtigere end den, i hvilken Joseph Smith fremtraadte. Han lagde under Guds Ledelse Grunden til dette store Værk, og han oprettede Kirken i Overensstemmelse med Profetierne lige fra Adams Dage og til vor Tid, og Herren har aldrig begaaet, ejheller vil han nogensinde begaa nogen Fejl i Udvælgelsen af sit Folk, eller i Meddelelsen af Præstedømmet til det.

Som jeg har sagt, organiserede Joseph Smith Kirken. Han levede dog kun en kort Tid blandt os, efterat han havde begyndt sin Virksomhed, ligesom Frelseren, der kun prædikede $3^1/_2$ Aar for Folket, førend han blev korsfæstet. Om jeg ikke tager fejl, levede Joseph Smith omtrent 14 Aar, efterat han havde organiseret Kirken, og ogsaa han blev dræbt. Men før sin Død havde han organiseret Kirken med Apostle, Patriarker, Hyrder, Lærere og alle de Regjeringsformer, som tilhøre Guds Kirke; og det Præstedømme, som han organiserede og grundfæstede, var fremdeles blandt Folket efter hans Død, som Broder Roberts har sagt i Aften. De Tolv Apostle havde næst Kirkens øverste Præsidentskab samme Myndighed som dette; jeg er selv et levende Vidne angaaende Sandheden af dette Værk. Jeg er et levende Vidne om det Vidnesbyrd, Profeten Joseph Smith gav de Tolv Apostle, da vi Alle modtoge vore Begavelser under hans Hænder. Jeg erindrer den sidste Gang, han talte til os før sin Død. Det var, da vi skulde rejse til de østlige Stater paa Mission. Han stod oprejst paa sine Fødder i henved tre Timer. Værelset, hvori vi vare, var fuldt af Lys som en fortærende Ild; hans Ansigt skinnede, og han var iklædt Guds Kraft. Han belærte os angaaende vore Pligter. Han forklarede os den fulde Betydning af dette store Værk; og han sagde blandt Andet: „Jeg har haft beseglet paa mit Hoved enhver Nøgle, enhver Kraft, ethvert Livs- og Saliggjørelses-Princip, som Gud nogensinde har givet til nogen Mand paa Jorden; og disse Principer, og dette Præstedømme, og denne Kraft tilhører denne store og sidste Uddeling, som Himmelens Gud har oprettet og iværksat paa Jorden." „Nu," sagde han til de Tolv, „har jeg beseglet paa Eders Hoveder enhver Nøgle, enhver Kraft og ethvert Princip, som Herren har beseglet paa mit Hoved." Han fortsatte: „Nu har jeg levet saalænge, til nærværende Tid —, jeg har været midt iblandt dette Folk og virket for

dette store Forløsningsværk. Jeg har ønsket, at jeg maatte leve, indtil jeg kunde se dette Tempel blive opbygget. Men jeg lever ikke saa længe, at jeg faar det at se færdigt; men I ville — I ville." Vi kunde ikke tro Andet, end at han skulde leve; vi forstode ikke, hvad han mente. Ligeledes forstode ejheller de Tolv i Frelserens Dage, hvad han mente, da han sagde: „Det er Eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til Eder, men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder." (Joh. Ev. 16, 7.) Og saaledes forstode vi ikke, hvad Profeten Joseph mente, da han sagde, at vi, men ikke han, skulde leve og se dette Tempel færdigbygget. Maaske det ikke var os givet paa den Tid at forstaa Profetens Udtalelse.

Efter at have talt saaledes til os sagde han: „Jeg siger Eder: Ansvaret for dette Riges Anliggender hviler nu paa Eders Skuldre, og det er Eders Pligt at forkynde Evangeliet i hele Verden, og dersom I ikke gjøre dette, ville I blive forbandede." Dette var strængt sagt, men der laa en betydningsfuld Mening deri. Joseph var indøvet i Præstedømmet, for han kom paa denne Planet. Han havde fuldstændig Kjendskab til Præstedømmet, for han fødtes her paa Jorden. Han forstod Præstedømmets Virkninger og dets Forhold til Slægtlinjen indenfor samme. Han forstod ogsaa meget vel, at han skulde gaa bort fra denne Jord; men vi vidste det ikke førend efter hans Martyrdød. Jeg var sammen med Præsident Young i Boston den samme Time, da Profeten og hans Broder Hyrum bleve dræbte — samme Minut, som det skete. Og i samme Stund vare vi omringede af Mørkets Magter, og vi vare i en tungsindig Stemning, hvis Lige jeg aldrig før har kjendt. Jeg havde aldrig før set Præsident Young saa nedtrykket i Sindet, som han var i denne Stund.

Derefter fortsatte vi Rejsen til vor Missionsmark uden at vide Noget om denne forfærdelige Tildragelse, indtil vi omsider fik Underretning derom. Da vi bleve underrettede om, at Guds Profeter vare blevne dræbte, vendte vi tilbage til Nauvoo. Det er blevet omtalt for Eder her i Aften, hvad der tildrog sig paa Konferencen i Nauvoo. Jeg ved ikke, om der her i Aften findes Andre end mig selv, som vare tilstede ved denne Konference — der er kun Faa i Live af dem, som vare tilstede ved den Lejlighed. Brigham Young stod frem som en Leder for Israel, som Broder Roberts har sagt, og Sidney Rigdon prøvede ogsaa paa at blive antaget som Præsident; men da hans Navn blev fremstillet for de Sidste-Dages Hellige i denne Konference, og de skulde afgive deres Stemme, om de ønskede, at han skulde være deres Leder, deres Præsident, deres Formynder og føre dem til det celestiale Rige, sagde Brigham: „Alle, som ønske dette, opræk deres højre Haand," og jeg saa ikke en Haand oprækkes for ham (Rigdon) i hele Forsamlingen.

Brigham spurgte derpaa de Forsamlede, om de ønskede, at de Tolv Apostle skulde gaa fremad og udføre deres Kalds Pligter, opbygge Kirken og stadfæste Guds Rige i den ganske Verden. „Alle, som ønske dette, opræk deres højre Haand," og næsten Enhver i Forsamlingen stemte for det; og, som det allerede er blevet sagt, kan jeg sige, at dersom jeg ikke med egne Øjne havde set Brigham Young staa op og begynde at tale, kunde Ingen have overbevist mig om, at det ikke var Joseph Smith, som talte. Det var Joseph Smiths Røst og Ansigtstræk; Alle, som vare kjendte med disse to Mænd, kunne bevidne dette.

Adskillige Mænd have gjort Paastand paa Rettigheden til at lede Kirken, men Profeten Joseph beseglede aldrig nogen saadan Myndighed paa nogen Mand. Efter hans Død var kun de Tolv Apostle i Besiddelse af Præstedømmets Nøgler, indtil det øverste Præsidentskab paany blev organiseret.

Jeg omtaler dette for at vise, at Herren har fundet Behag i de Gjerninger, som disse Apostle, Profeten Joseph Smiths Efterfølgere, udførte for at stadfæste dette store Værk paa Jorden; og Præstedømmet skal forblive her, og dette Værk vokse og tiltage, indtil Jesus Kristus kommer i Himmelens Skyer.

Jeg ønsker at gjøre disse Spørgsmaal: Hvilken Fremgang have de nydt, som have forladt Kirken og forsøgt at opbygge den paa egen Haand? Er det lykkedes dem, eller hvad have de udrettet? Jo, de have haft netop den samme Fremgang og det samme Held med sig, som de havde, der forsøgte paa at oprette „Strangisme,“ „Rigdonisme“ og enhver anden „isme,“ som nogensinde er opkommen. De ere, billedlig talt, blevne skyllede overbord. Guds Kraft og Indflydelse have ikke ledsaget dem; Præstedømmet har ikke været hos dem; Herren har ikke kaldet dem til den Gjerning, de have prøvet paa at udføre, og Resultatet er blevet, at de have forfejlet deres Maal — have lidt fuldstændigt Nederlag ved enhver Lejlighed.

Paa den anden Side, hvorledes har Herren ikke begunstiget og velsignet dem, som ere gaaede ud i Verden for at forkynde Kristi Evangelium for Millioner paa Millioner af deres Medmennesker? Jo, han har velsignet dem rigeligen og aabnet Vejen for dem til Sejr. Hvem er det, som har rejst til de forskjellige Jordens Nationer, til Øerne i Havet, for at opsøge de Oprigtige af Hjertet, og som have begyndt Indsamlingens store Værk, bygget Byer og gjenløst Ørkenen? Ikke dem, som have forsøgt paa at lede forskjellige Partier af Medlemmerne bort fra Kirken, ikke dem, som formedelst deres Ærgjerrighed have prøvet paa at lede Guds Folk; men det er Israels Ældster, dem, som have modtaget Præstedømmet under Joseph Smiths og hans Efterfølgeres Hænder, eller formedelst den Autoritet, som Gud gav dem. Hvem er det, som kom til disse Bjergenes Dale, der ved Herrens Finger var udpeget som et Hvilested for de Hellige? Hvem er det, som har bygget disse Templer og opbygget Forsamlingshuse til den store Jehovahs Ære? Jo, det er den samme Slags Mænd, som vare trofaste overfor Joseph, dem, som have været trofaste overfor Gud, og som have holdt de Pagter, de have indgaaet med ham. Har Gud begaaet en Fejltagelse? Læs den Almægtiges Aabenbaringer; de tale for sig selv. Herren har bestemt, at dette Folk skulde samles til dette Land; dette er et stort Værk; vi leve i en stor Uddeling — den Sidste-Dages Uddeling. Herren har ikke bedraget Nogen i denne Henseende, ejheller vil han bedrage Nogen med Hensyn til dette Værk. Dette Folk er flyttet fra Sted til Sted lige siden Kirkens Organisation, men nu er det bosat her i disse Bjergenes Dale, og det har formeret sig og nydt Herrens Velsignelse i et rigeligt Maal; og det vil vedblive at vokse og formeres i Magt og Kraft, indtil Kristus kommer til Jorden.

Ingen Mand kan forlade denne Kirke, uden at Guds Kraft forlader ham. Det er formedelst Præstedømmets Kraft, at Mænd ere blevne store; og ingen Mand kan bruge Præstedømmet, undtagen det sker i Overensstemmelse

med Guds Orden og hans Love. Hvo, som prøver paa at handle anderledes, vil falde, som der staar skrevet i de Aabenbaringer, som Broder Roberts har læst for os i Aften. Til de unge Mænd i Israel vil jeg sige: Gjør, hvad der er ret; I behøve aldeles ikke at nære den mindste Frygt med Hensyn til Myndigheden, som følger dette Værk. Herren har kaldet de for Verden Skrøbelige; han har kaldet dem fra Ploven, fra Hovlebænken, fra Ambolten, fra Fabriken — han har valgt de Ukyndige i verdslig Visdom og sendt dem ud i Verden for at prædike Evangeliet til Jordens Indvaanere. Selv den Herre Jesus Kristus blev født i en Stald og vugget i en Krybbe. Han kom frem og fuldbyrdede Profetierne; hans hele Liv var kun Fattigdom og Lidelser. Han var hadet og forfulgt af Verdens Mennesker. Han udvalgte til sine Apostle de Fattige og Svage af denne Verden. Det Samme er Tilfældet med dem, som ere blevne valgte til at lede Kirken i disse vore Dage. De ere blevne kaldte fra deres forskjellige Beskjæftigelser. Det har været Mænd, som have været i Besiddelse af Ydmyghed for Herren, og han har været med dem. Gud har oprettet sit Værk, og han har udsendt sine Tjenere til Jordens forskjellige Nationer.

Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, at Alt, hvad vi have at gjøre, er at være trofaste, holde Guds Bud og Befalinger, være ydmyge og anraabe Herren i kraftig Bøn og Paakaldelse; dersom vi gjøre dette, vil Alt gaa vel med os.

Et stort Arbejde er blevet udført i denne Uddeling. Herren kaldte sit Folk til at komme hid til disse Bjergenes Dale for at opfylde Profetierne. Gamle Fader Jakob forudsagde, da han velsignede Joseph og Ephraim, hvad der skulde vederfares dem og deres Efterkommere indtil den sidste Slægt; at deres Velsignelser skulde naa „indtil de evige Højes Grænser." Vi ere her som Efterkommere af Joseph og Ephraim og Abraham, som vare Patriarker og Guds hellige Mænd. De havde Præstedømmet, og det er blevet meddelt fra Slægt til Slægt i al den Tid, da Gud har haft et Folk paa Jorden. Han har aabenbaret det i denne Uddeling gjennem Profeten Joseph, og det er her paa Jorden og vil forblive her, indtil Kristus kommer.

Jeg ønsker at sige til de unge Mænd og Kvinder blandt de Sidste-Dages Hellige: Frygt ikke for, hvad I høre Verdens Børn sige, eller det, som tales af dem, der paaberaabe sig at opbygge Guds Rige, men som ikke ere i Besiddelse af Præstedømmet, der blev gjengivet af den Almægtige ved Joseph Smith. Dersom I udføre Eders Pligter, vil Alt gaa vel med Eder. Jeg takker Herren, fordi han har forundt mig at leve saa længe paa Jorden. Jeg har set dette Værks Fremgang næsten fra Begyndelsen. Jeg takker Gud for, hvad jeg nu ser. Jeg ser store Forandringer til det Bedre blandt os, men alligevel er der endnu Meget, hvori vi kunne forbedre os.

Jeg ønsker at sige til vore unge Mænd: Her er en ond Magt, Mørkets Magt, som tiltager omkring og iblandt os; Mørkhedens Magter prøve paa at vildlede de unge Mænd i Israel. Den Onde tænker, at dersom dette blot kan lykkes ham, dersom han kan faa dem til at leve ugudeligt, vil han derved være i Stand til at svække denne Kirke. Men vore unge Mænd ere opdragne til at følge i deres Fædres Spor og ikke til lettelig at blive førte paa Afveje.

Jeg beder Gud, min himmelske Fader, at velsigne de Sidste-Dages

Hellige, at vi Alle maa have Tro paa Gud og paa hans Aabenbaringer og have Tillid til de Løfter, han har givet os, og til alle de Sandheder, vi have modtaget; og dersom dette er Tilfældet, vil Alt være vel med os. Vi ere her paa en Mission, og det er en stor, vigtig og ansvarsfuld Mission. Ja, vi ere blevne kaldte til at forlade vore Hjem, vore Fædre, Mødre, Hustruer, Børn, Alt, som er os kjært, og ere blevne sendte ud i Verden for at prædike Evangeliet for vore Medmennesker. Vi ere blevne kaldte til at udføre denne Mission, og, som Broder Joseph sagde, dersom vi ikke sætte vore Skuldre til Værket og hjælpe til at opbygge Guds Rige, ville vi blive fordømte. Ingen Mand kan misbruge det Præstedømme, han har modtaget fra den Almægtige, uden at han vil blive draget til Ansvar derfor.

Derfor, lad os Alle, Unge og Gamle, bruge Tiden, efterleve vor Religion og fæste Tro til Gud og hans Værk. Herren førte os hertil, og hans Kraft har været over os; formedelst hans Magt og Velsignelser have vi været i Stand til at opføre Templer og bygge og forskjønne vore Hjem; intet Folk, om hvilket jeg har nogen Kundskab, har nogensinde haft Magt til at opføre saa mange Templer i saa kort en Tid, som vi have gjort her blandt Israels Bjerge. Lad os erindre dette og være trofaste samt ihukomme vore Bønner og Opofringer; lad os paakalde Herren i Løndom og bede ham at velsigne og styre os.

Herren er med os; hans Haand er over os; han styrer dette Værk, og han vil vedblive at lede os fremad, indtil Zion straaler i Herlighed og Magt som Jordens Dronning, medens Guds Straffedomme udgydes over Jordens Nationer.

Maa Gud velsigne Eder som Medlemmer af de gjensidige Uddannelsesforeninger; maa han velsigne enhver Organisation og Forening, som er bleven oprettet for at hjælpe til at fremrulle dette store Sidste-Dages Værk; og maa vi Alle være velsignede i vore Bestræbelser for at gjøre det, som er rigtigt, er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

Hvorfor bliver Vinteren strængest, naar Dagene længes?

Saaledes spørger en Korrespondent „Dagens Nyheder" og faar følgende Svar: Spørgsmaalet er nærmest meteorologisk og staar i Forbindelse med, at ogsaa den største Sommervarme indtræder efter den længste Dag, at Døgnets højeste Temperatur kommer efter Middag, den laveste efter Midnat. Om Sommeren modtages der mere Varme i Løbet af de lange Dage, end der kan tabes i de korte Nætter, og der bliver derved et Varmeoverskud ved Begyndelsen af hver Dag. Dette Overskud varer i nogle faa Uger, efter at Dagene ere begyndte at aftage, saa at Juli faar en højere Middelvarme end Juni. Omvendt tabes der mere Varme i de lange November- og Decembernætter, end der kan opspares i Løbet af de korte Dage, og der bliver et voksende Underskud af Varme, indtil det Tidspunkt indtræder, da dette Underskud atter aftager, saa at Januar, ofte ligeledes Februar, have en ringere Middelvarme end December.

Den 15de April 1893.

Adresse fra det øverste Præsidentskab.

Til Embedsmænd og Medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Da Tiden for Indvielsen af vor Guds Tempel nærmer sig, føle vi Trang til med en vis Grad af Bevægelse at udtrykke vore Følelser til vore Brødre, Embedsmændene i denne Kirke, der med os bære Guds Søns Præstedømme, og til de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed, i den Hensigt, at naar vi træde ind i den hellige Bygning, vi da ikke alene selv, men ogsaa vor Husstand maa findes antagelige for Herren, saa at den Bygning, som vi skulle indvie, ogsaa maa blive antaget af Gud.

De Sidste-Dages Hellige have velvilligt benyttet deres Midler til at opbygge andre Templer i disse Dale, og Gud har velsignet vore Bestræbelser. I Dag nyde vi det store Privilegium at have tre af disse hellige Bygninger fuldførte, indviede til og antagne af Herren; og de Hellige kunne indgaa i disse og udføre de Ordinanser, som Gud i sin uendelige Naade og Barmhjertighed har aabenbaret. Men i 40 Aar har den hele Kirkes Haab, Ønsker og Forventninger drejet sig om Fuldendelsen af denne Bygning i Zions Hovedstad; dens Grundvold blev lagt i vore tidligste Dage i disse Dale, og fra den Tid til den nærværende Stund have Kirkens Medlemmer i alle Lande med Længsel og Kjærlighed set hen til den.

Ved at betragte dette som Templernes Tempel har Folket gjennem disse mange Aar arbejdet med uophørlig Anstrængelse og med uformindsket Taalmodighed; og de have med største Villighed ofret af deres Midler for at bringe det til sin nuværende Fuldendthed. Nu, da 40 Aars Arbejde og Opofrelser saa fuldstændigt ere kronede med Held, nu, da denne mægtige Bygning tilsidst er fuldført og færdig til at tages i Brug for hellige Handlinger, behøve vi da at sige, at vi nærme os en Tildragelse, hvis Virkeliggjørelse er i højeste Grad betydningsfuld for os som et Folk? Langtrækkende i sine Følger, som dette Tilfælde sikkerlig vil blive, hvad kunne vi nu sige, for at Medlemmerne af den ganske Kirke kunne modtage et Indtryk af denne Handlings betydningsfulde Vigtighed!

Paa det Punkt sikkerlig Intet; men alligevel maa vi sige nogle faa Ord angaaende Noget, der direkte vedrører det. Intet Medlem af denne Kirke, der vil anses for at være værdigt til at gaa ind i dette hellige Hus, kan betragtes som uvidende om Evangeliets Principper. Det er ikke for meget at antage, at Enhver kjender sine Pligter overfor Gud og overfor sine Medmennesker. Ingen kan være saa sløv, at han har forglemt Formaningen om, at vi maa være fyldte med Kjærlighed og Barmhjertighed mod vore Brødre; og derfor kan Ingen et Øjeblik betvivle, hvor vigtigt det er, at ethvert Medlem af Samfundet har Fred med sine Brødre og Søstre og Fred med sin Gud. Hvorledes kunne vi ellers haabe at vinde de Velsignelser, Herren har lovet os, undtagen ved at adlyde de Fordringer, for hvilke disse Velsignelser ere en Belønning?

Kunne Mænd og Kvinder, som overtræde en af Guds Love, eller de, som ere efterladne i at holde Guds Befalinger, forvente, at de ved simpelthen at gaa ind i hans hellige Hus og deltage i Indvielsen af samme skulle nyde hans Velsignelser?

Tænke Saadanne, at Omvendelse fra Synd og Forbedring af Liv og Levnet saa lettelig kunne undværes?

Vove Saadanne, selv kun i deres Tanker, saaledes at beskylde vor himmelske Fader for Uretfærdighed og Partiskhed og Ligegyldighed med Hensyn til Opfyldelsen af sine egne Ord?

Ingen, som paastaar at tilhøre hans Folk, vilde sikkerlig gjøre sig skyldig i saadanne Anskuelser.

Derfor maa de, der ere uværdige, ophøre med at forvente Velsignelser formedelst deres Tilstedeværelse i Templet, saa længe Stanken af Synder, fra hvilke de ikke have omvendt sig, endnu hænge ved dem, og saa længe Bitterhed eller maaske uforsonlige Følelser mod deres Brødre og Søstre bo i deres Hjerter.

Angaaende dette Sidste kunde Meget siges. I Bestræbelsen for at vise Lydighed mod, hvad der tilsyneladende kunde kaldes „de Ting, som svarere ere i Loven," er der en Mulighed for, at Vigtigheden af Kjærlighed, Venlighed og Godgjørenhed undervurderes. Vi for-vort Vedkommende kunne for Øjeblikket ikke tænke paa noget Bud, der for Nærværende fordrer mere alvorlig Indskjærpelse end dette.

I de sidste 18 Maaneder have de nationale Partilinjer adsplittet de Sidste-Dages Hellige. Politiske Valgkampagner ere blevne førte, Valg afholdte, og mere eller mindre heftige Følelser ere blevne optændte i Brødres og Søstres Hjerter, saavel paa den ene som paa den anden Side.

Vi ere komne til Kundskab om Nogles Opførsel under disse Omstændigheder og have hørt om mange Udtryk, der have foraarsaget os megen Smerte i Hjertet og bedrøvet vor Aand.

Vi vide, at de have været en Fornærmelse mod Fredens og Kjærlighedens Gud og en Anstødssten for mange af de Hellige.

Vi føle nu, at en Forsoningstid er kommen; at førend vi gaa ind i Herrens hellige Tempel og fremstille os for Gud i højtidelig Forsamling, skulle vi rense os selv fra enhver bitter og uvenlig Følelse mod hverandre; at ikke alene vor Strid eller Kiv skal ophøre, men at deres Aarsager skulle fjernes, og enhver Sindsstemning, der har fremkaldt og vedligeholdt dem, fordrives; vi bør bekjende vore Synder for hverandre og bede hverandre om Tilgivelse samt anraabe Herren om Omvendelsens Aand og, naar vi have modtaget den, følge dens Tilskyndelse, saa at, idet vi ydmyge os selv for ham og søge Tilgivelse hos hverandre, vi da ville yde dem, som bede os om Tilgivelse, den Kjærlighed og Ædelmodighed, som vi selv bede vor himmelske Fader om, og som vi forvente at modtage fra Himmelen.

Saaledes kunne vi komme ind til denne hellige Bolig med vore Hjerter fri fra Svig og vore Sjæle beredte for Modtagelsen af den Glæde og Opbyggelse, som er lovet os! Saaledes skulle vore Bønner, uforstyrrede af onde Følelser, i Forening trænge sig frem til Jehovahs Øre og neddrage over os Himlens Guds udvalgte Velsignelser!

Som Eders Brødre, opholdte ved Eders Votum og Tro som Kirkens

øverste Præsidentskab, ville vi sige til de Sidste-Dages Hellige, paa vore egne individuelle saa vel som paa vort Embeds Vegne: Dersom der er et eneste Medlem i Kirken, der har Følelser imod os, ønske vi ikke at træde over Templets Dørtærskel, førend vi have tilfredsstillet ham og fjernet fra ham al Aarsag til saadanne Følelser, enten ved Forklaring eller ved at give passende Erstatning og Forsoning; ejheller ønske vi at træde ind under dette Tempels hellige Portaler, førend vi have søgt at faa Forklaring, Erstatning eller Forsoning fra Nogen, mod hvem vi have virkelige eller indbildte Modfølelser.

Idet vi nu angive dette som den Retning, vi ville tage, sige vi til alle andre Embedsmænd i Kirken, at vi ønske, at de ville følge vort Eksempel. Vi ønske, at Alle, fra den Højeste til den Laveste gjennem alle Zions Stave og Grene af Kirken ville lytte til dette Raad. Lad dem indbyde Alle, der maatte have Følelser mod dem, til at komme frem og gjøre dem bekjendte dermed; lad dem derefter gjøre deres Bedste for at rette alle Misforstaaelser, der maatte eksistere, og give Oprejsning for enhver Forurettelse eller Skade, der maatte være gjort.

Vi sige det Samme — og naar Embedsmændene have taget den Kurs, som er udpeget, ønske vi, at de skulle sige det Samme — til de enkelte Medlemmer i Kirken. Vi kalde paa dem, at de skulle søge deres Brødres og Søstres fulde Tillid og deres Kjærlighed og gode Følelser, og fremfor Alt at se til at være i Besiddelse af den Helligaand. Lad det være de Helliges Formaal i den mindste og ringeste Familjekreds saa vel som iblandt Medlemmerne af den højeste Organisation og det højeste Kvorum at søge og nære denne Aand. Lad den gjennemtrænge Brødres, Søstres, Børns og Forældres Hjerter, i Familjen saa vel som i det øverste Præsidentskabs og de Tolv Apostles Hjerter. Lad den formilde og blødgjøre alle Misforstaaelser mellem Stavspræsidentskabet og Højraadet saa vel som mellem Naboer, som bo i samme Gren. Lad den forene Ung og Gammel, Mand og Kvinde, Faarene og Hyrden, Folket og Præstedømmet i Taknemmelighedens, Tilgivelsens og Kjærlighedens Baand, saa at Israel maa føle Guds Anerkjendelse og vi Alle maa komme frem for ham med en ren Samvittighed for alle Mennesker. Da vil der ikke blive nogen Skuffelse med Hensyn til udlovede Velsignelser for dem, der oprigtigt søge ham. Den Helligaands stille Hvisken og Himmelens Skatte ville blive dem tildel, og Engles Betjening vil skjænkes dem fra Tid til anden, thi Guds Løfter ere givne, og de kunne ikke fejle.

Nedbedende Guds Velsignelse over Eder Alle i Eders Bestræbelser for at efterleve disse Raad, og idet vi meget inderlig ønske, at de skulle sættes i Udførelse ved forenede Anstrængelser af hele Folket, foreslaa vi, at Lørdag den 25de Marts 1893 bliver bestemt til at helligholdes som en almindelig Faste- og Bededag. Vi tilraade, at Stavspræsidentskab, Højraad og Biskopperne med deres Raadgivere ved denne Lejlighed møde tilligemed de Hellige i deres forskjellige Forsamlingshuse, bekjende deres Synder for hverandre og borttage fra Folkets Hjerter alle Følelser, som foraarsage Mistillid og Uvenlighed, der maatte have fæstet Bo hos dem, saa at fuldstændig Tillid maa der og da blive gjengivet og Kjærlighed i den kommende Tid raade i alle de Helliges Menigheder.

Wilford Woodruff,
George Q. Cannon,
Joseph F. Smith,
Øverste Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Speciel Faste- og Bededag.

Til de Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission.

Elskelige Brødre og Søstre!

I Anledning af den da nærforestaaende Højtidelighed, Indvielsen af Templet i Salt Lake City, udsendte det øverste Præsidentskab den 18de Marts d. A. omstaaende Adresse til Kirkens Medlemmer med Opfordring til dem om at holde en speciel Faste- og Bededag; blandt de Hellige, som ere samlede i Zion, var den 25de Marts d. A. bestemt til en saadan Dag.

Af Hensyn til det øverste Præsidentskabs Ønske om, at deres Raad, som meddelt i forannævnte Adresse, skulde sættes i Udførelse ved forenede Anstrængelser af alle de Hellige i Retning af at tilvejebringe en rigere Fylde af Broderkjærlighed iblandt dem, har Ældste Alfred Salomon, konstitueret Præsident for den europæiske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, anset det raadeligt som en passende og belejlig Tid for de Sidste-Dages Hellige i den europæiske Mission at bestemme Søndagen den 23de April 1893 til en saadan Faste- og Bededag.

De præsiderende Autoriteter og de Hellige overalt i den skandinaviske Mission ere saaledes anmodede om at tage Del i denne glædelige Dag, og, saavidt som deres Omstændigheder tillade det, skulde de i denne deres Gudstjeneste holde sig til følgende Vejledning af Præsident Salomon:

„Det er ønskeligt, at ethvert Medlem af Kirken tager Del i denne Gudstjeneste med Bøn og Taksigelse, at alle Udestaaelser, som maatte eksistere blandt Medlemmerne, kunne blive udjævnede, uvenlige Følelser fjernede og de Helliges Hjerter blødgjorte, saa at Kjærlighed og Tillid kunne bo i Brystet hos Enhver af den Allerhøjestes Hellige.

„Præsiderende Embedsmænd i Missionen anmodes om at gjøre Forberedelser med Hensyn til Steder, hvor Forsamling kan afholdes, og at imodekomme de Hellige, saa vidt som det er muligt. De Hellige skulle forsamles, fastende, i deres respektive Forsamlingshuse Søndag den 23de April, Kl. 10 Form. og vedblive med at holde Taksigelse og Bøn og med saadan Gudsdyrkelse, som de maatte ledes til af Herrens Aand, i saa langt et Tidsrum, som Visdom og Omstændigheder maatte byde.

„Efter Gudstjenestens Slutning kunne de Hellige gaa til deres Hjem med Glæde og Fryd i Herren og nyde deres Maaltid. Alle de Hellige bør være forenede som Et i Hjerte og Sind med en fast Beslutning om at gjøre deres til, at denne Dag maatte bringe Fred, Velsignelse og Glæde til Alle og være til Guds Pris og Ære."

Vi haabe af vort ganske Hjerte, at alle de Hellige i Skandinavien ville drage Fordel af denne Anledning og, saa vidt som Omstændighederne tillade det, møde sammen i Faste og Bøn og i Fællesskab opsende deres Tak til Gud, vor himmelske Fader, og anraabe ham om Tilgivelse, medens de selv tilgive hverandre og modtage Tilgivelse fra hverandre for mulig begaaede Fejl.

Lad os, kjære Brødre og Søstre, paa denne Dag i al Ydmyghed komme frem for Herren med Tro og Tillid til hans Forjættelser, at han vil høre vore

Bønner; og lad os, Enhver især, søge at komme i Besiddelse af Broderkjærlighedens Aand, saa at vi af Hjertens Grund kunne tilgive og elske hverandre samt være villige til at lide med og for hverandre.

Eders Broder,

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Afløsning.

Ældste Carl G. Anderson løses fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Broder Anderson, som nu har udført to Missioner i disse Lande, har virket som Præsident over Gøteborg Konference, og da han nu rejser hjem, bede vi, at Gud maa velsigne ham for den Nidkjærhed og Flid, han har lagt for Dagen i sin Virken for Sandhedens Sag.

Beskikkelse.

Ældste C. A. Carlquist beskikkes til at præsidere over Gøteborg Konference.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra Mexico.

I „Bikuben," som udkommer i Salt Lake City; skriver Ældste J. C. Peterson under 8. Februar 1893 fra Colonia Juarez, Mexico, Følgende:

De Sidste-Dages Helliges Kolonier i Forening med en stor Del af den nordvestlige Del af Staten Chihuahua have været meget hjemsøgte af Tørke og Vandmangel i de sidste 2 Aar. Alligevel have vore Kolonier trivedes, og vi have ikke manglet Brød; men til sine Tider har Afvekslingen været meget ensformig, og da har Tanken ofte dvælet ved de store Frugthaver, de dejlige Hvedemarker og de andre Bekvemmeligheder, som nu findes i Utah. Men dersom vore Tanker gaa lidt tilbage i Tiden, for Eksempel til Aarene 1847 og Begyndelsen af 50, da var Utah knapt saa indbydende, hvad Hvede og Frugt angaar, og ejede meget faa af »Uncle Sam«s blanke Dollars.

Dog for de trofaste Sidste-Dages Hellige var Utah en hellig Plads, som var udkaaret af Herrens Salvede til et Samlingssted, hvor de kunde tjene deres Gud uforstyrret og fuldbyrde den Mission, som var dem given, at opdyrke Jorden og fuldkomme Skriften, saa at Ørkenen kunde „blomstre som en Rose" i de sidste Dage. De Unge og Midaldrende kunne knapt fatte eller vurdere de gamle, trofaste Hellige, som nu ere nær Gravens Bred, for den store og betydningsfulde Mission, de udførte ved at plante Frugthaver Aar

efter Aar, der fros bort og ødelagdes, indtil Guds Præstedømme profeterede, at den Tid skulde komme, da Elementerne vilde blive gunstige for em. Med Tro og Tillid til disse Raad fuldførte de deres Arbejde. Havde de ikke haft Tillid og Tro, vilde de have forladt deres store Arbejde.

Deres Løn udeblev ikke, og deres Arbejde ses i Dag igjennem Utahs Dale. Pionerer eller Nybyggere i dette Land se det store Arbejde, der er bleven paabegyndt af de Sidste-Dages Hellige, og vi skatte vore Forfædres Ihærdighed. De samme Ting maa udføres her, skjøndt Forholdene ere mere gunstige end i det kolde Nord.

Hvad Industri angaar, er Mexico tilbage og kan knapt følge Skridt med sin nordlige Nabo. Vor nærmeste Naboby siges at være 300 Aar gammel, og det kan næsten ses paa Husene, men ikke paa deres Frugthaver. Jeg vil nu søge i Korthed at give en Skildring af denne Mission, da jeg tror, at det vil være til Nytte for en Del af „Kuben"s Læsere. Sidste Aars Avl af Hvede for Kolonierne har været bedre end nogensinde før, og det var kun en Prøve. Af Frugt blev der avlet nok her til at vise, at vi kunne producere lige saa god Frugt som California og endda af bedre Smag. Vore Ferskener og Vindruer ville ved deres Størrelse og Godhed blive en Drivfjeder til en stor Industri; men det hedder jo: „ingen Roser uden Torne," og vi faa ingen Frugthaver her uden at plante dem og udgrave Vandkanaler, men af og til har Vandstrømmen været meget lille. Under saadanne Omstændigheder er det, at Herrens alvise og styrende Haand er til Fordel for de saakaldte enfoldige Mormoner. Jeg antager, at Nybyggerne af Utah kunne erindre lignende Omstændigheder, som jeg her vil fremføre, og som ere en Vitterlighed for Alle.

For omtrent 3 Aar siden var Colonia Juarez meget hjemsøgt af Malaria Feber eller Koldfeber som Følge af Vandets Urenhed, da der var meget lidet af det. Sygdom eksisterede her, og ingen vidste bedre end at paakalde Herren deres Gud om Bistand, og hvad skete?

Et Jordskjælv rystede de store Klippebjerge (Sierra Madras) lig en Vugge, og Revner fremkom i dem, hvoraf Vandstrømme brøde frem. Hvor kom det fra? Vi havde ikke noget Sneoplag at faa det fra, og vort Klima er mildt. Ingen kan svare paa et saadant Spørgsmaal; kun han, som rystede disse mægtige Bjerge, ved det, men siden den Tid findes der i vort Vandløb en Tredjedel mere Vand. Vi læse i Bibelen, at det blev befalet Moses at slaa Stenen for at frembringe Vand. Et lignende Tilfælde tildrog sig her med ligesaa gode Følger. Sidste Sommer i Colonia Pechicko, da Vandstrømmene næsten vare indtørrede og Kornet og Markerne behøvede Vand, klagede Folket, men Regnen udeblev. Apostel Teasdale sagde da under Indflydelse af Guds Aand: „Dersom I mangle Regn og ønske den, hvorfor henvende I Eder da ikke til ham, som giver Regnen, dersom I have Tro og Tillid til ham." Folket fulgte hans Raad, og paa en fastsat Dag samledes Folket i Faste og Bøn under en klar, blaa Himmel og ingen Tegn til Regn. De havde Forsamling Formiddag og Eftermiddag; da de samlede sig igjen om Aftenen, begyndte det at trække op til Regn, og før de forlode Forsamlingshuset, regnede det i Strømme. Læg Mærke til, at det ikke havde regnet i flere Maaneder. Her er et andet Eksempel paa, hvad Tro kan udrette.

Atter igjen i Colonia Dublan, som ligger 5 Mil Nord for Casas Grandes, blev Vandet lavt, og da vore Brødre behøvede det, fik de intet, thi Mexicanerne beholdt det altsammen; men til deres Forbauselse avlede vore Brødre mere Hvede end de, som toge Vandet. Nu sige de, at det var et helt Mirakel. Saaledes se vi, at Herren holder sin Haand over sit Folk og beskytter dem og giver dem efter Behov. Der er skrevet og sagt Meget om Hunger i Mexico, men vær vis paa, at hvor de Sidste-Dages Hellige er, findes der ogsaa Føde. Aldrig har Herren, vor Gud, forladt sit Folk, naar det i Ydmyghed har paakaldt ham om Hjælp. Colonia Juarez har en Friskole, opholdt ved frivillige Bidrag, med 3 gode Lærere og Privilegier til at lære dem vor Religion 6 Dage i Ugen lig Akademierne i Utah, med alle de Fortrin, som findes der i Landet, og bedre end mange. Professor Karl Maeser fra Provo var her for kort Tid siden og inspicerede vort Skolesystem. Han var meget overrasket ved at se den Fremgang, vi havde gjort i den korte Tid af 6 Aar, siden denne Plads først blev paabegyndt. I vort Skolemøde blev det vedtaget, at vi skulde betale Skat efter vore Indtægter. Colonia Juarez med 80 Familjer og 600 Indbyggere har en Indtægt af 40,000 Dollars pr. Aar.

Det siges, at de Sidste-Dages Hellige ere imod Videnskab. Hvor er der imidlertid et Folk, som ere mere villige til at give af deres Midler for at fremme Lærdom blandt deres Børn, end de Sidste-Dages Hellige? Hvis vore Søskende i Nord kunde se os her stræbende efter at tjene Gud, vor evige Fader, og bygge Stæder, plante og frembringe vore Nødvendighedsartikler af Jorden og se vore overfyldte Forsamlinger baade om Søn- og Søgnedagene, vilde de se, at vi ere Eet med dem.

I vor By findes kun eet Handelshus med en Kapital af 6,000 Dollars, men sidste Aar solgtes for over 30,000 Dollars. For Tiden har Juarez leveret Trækul til nærliggende Miner og Støberier til en Værdi af 6,000 Dollars.

Juarez Garveri har sidste Aar forarbejdet 400 Huder af Læder, der igjen alle ere blevne bearbejdede til Støvler og Sko samt Seletøj. »Juarez Canning Co.« har ogsaa paabegyndt sit Arbejde, hvilket vil give Beskjæftigelse til omtrent 50 unge Mænd og Kvinder. Her findes Karetmagere, Smede, Sadelmagere, Skomagere, Blikkenslagere, Tømrere og Snedkere, men vi mangle en dygtig Skræder. En saadan kunde gjøre god Forretning her, da Klæder ere meget dyre."

Arbejdet.

Arbejdet adler og styrker Karakteren. I Ungdommen bør man vænnes til Arbejde og lære at indse dets Nytte og Velsignelse, ikke alene med Hensyn til, hvad det indbringer, men ogsaa, hvorledes det indvirker forædlende paa Aanden og udviklende paa Legemet. Derfor bør Arbejdet æres og elskes. Naar man kun regner det ud i Pengeværdi, naar man ene og alene vurderer det efter den Vinding, det indbringer, vil man snart indse, at dets Krav kan undgaas, hvis man kan opnaa det samme Resultat paa en anden, lettere Maade. Men har man lært at indse, at Arbejdet som en Virksomhed for Aand og Legeme

ogsaa har et højere Formaal, at det er en Kilde til Sundhed, Lykke, Hæder og Ære, at man uden Arbejde aldrig kan haabe at naa sit fulde Værd som Mand eller Kvinde eller udvikle sine Evner og Anlæg til den Grad, som de fortjene og kræve for at yde det største Udbytte og opnaa noget virkeligt værdifuldt til Samfundet, — da vil der i de kommende Generationer ingen Plads være for den Dovne, ingen Overbærenhed med Nogen, som vel har Hænder at arbejde med og Hjærne at tænke med, men som alligevel fører et dovent, unyttigt Liv paa Bekostning af Andres Arbejde. Dovenskab, Ulyst til Arbejde og unyttig Virksomhed bringer farlige Følgesvende med sig; een af de slemmeste er: Mangel paa Selvagtelse. Thi den, som mangler Arbejdets Glæde og forædlende Indflydelse, vil snart føle sin egen Mangel paa Evne og Ret til at regnes blandt Samfundets gode Borgere og efterhaanden finde sig uværdig til sin egen Agtelse.

Dødsfald.

Jens C. A. Weibye, født i Weibye, Hjørring Amt, Danmark, den 26de September 1824, afgik ved Døden i Manti, Sanpete County, Utah, den 28de Februar 1893.

Den Afdøde var vel bekjendt blandt de skandinaviske Hellige. Han annammede Evangeliet den 16de April 1854 og blev beskikket til Missionær i Vendsyssel Konference den 30te April 1855; i denne Gjerning virkede han i 7 Aar; de tre sidste Aar af denne sin Mission præsiderede han over Vendsyssel Konference. Han emigrerede til Utah i April 1862, og siden sin Ankomst dertil udførte han 2 Missioner til Skandinavien, den første fra 1871 til 1873, i hvilken Tid han præsiderede over Christiania Konference, og den anden fra 1887 til 1889. Det første Aar af denne Mission var han omrejsende Ældste i Hjørring Gren, og Resten af Tiden præsiderede han over Kjøbenhavns Konference. Han efterlader sig en kjærlig Familje og mange Venner, som ville savne ham. Det kan med Sandhed siges, at den Afdøde var et eksemplarisk Medlem af Samfundet, en hæderlig Mand og en trofast Sidste-Dages Hellig, som var villig til at lide Alt for sin Tros Skyld, og han døde i fuld Overbevisning om Evangeliets Sandhed og i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Præstedømmet og Arveretten dertil 209
Hvorfor bliver Vinteren strængest, naar Dagene længes? 216
Red. Anm.:
Adresse fra det øverste Præsidentskab 217
Speciel Faste- og Bededag 220
Afløsning 221
Beskikkelse 221
Fra Mexico 221
Arbejdet 223
Dødsfald 224

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Joseph Christiansen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).